

alto positi non alta sapiunt, neq; existimant exaltationem suam, esse honorem; sed onus, sub quo gemant, non in quo gloriantur; ac semper quod ad se attinet, discubunt in nouissimo loco, si verè spiritum illius habent, qui mitis fuit, & humilis corde. Tertiò, non solum in humili sedet, sed gemunt, ac plorant, non iacturam temporalium rerum, sed captiuitatē suam, dum recordatur dulcissimæ patriæ, quæ est in sancto monte Sion. qui enim obliuiscuntur patriæ, exultant cum filiis Babylonis: qui autem desiderant, & ex desiderio recordantur patriam; etiam tunc cum abundant rebus temporalibus, non in eis lætantur, sed gemunt ex desiderio patriæ. neq; vllū manifestius signum habere possumus, vnde cognoscamus, vtrum ciues Babylonis, an Hierusalem simus, quàm si attentè consideremus, quid nos delectet, quidve nobis cordi sit. Vbi enim thesaurus noster est, ibi & cor nostrum erit, Luc. 12.

II. In salicibus in medio eius suspendimus organa nostra.

Captiui Hebræi organa lætitię, citharas videlicet, vt est in hebræo, suspendebant in salicibus in medio Babylonis, id est, palam & publicè Babylonis videntibus abiiciebant à se instrumenta lætitiæ, vt ostenderēt, sibi fletum magis cordi esse, quàm cātum. Quod ipsum imitantur viri Dei, qui intelligentes captiuitatem, & exilium suum, dicunt cum eodem Propheta, Renuit consolari anima mea: memor fui Dei, & delectatus sum. quamuis enim non delectet ciues Hierusalem cātare, & lætari cum Babylonis, & de bonis Babylonis; tamen cantant in cordibus suis Domino, & gaudent in spe futurę beatitudinis. Illud, in salicibus in medio eius, id est, Babylonis, significat in salicibus, quæ sunt ad ripas fluminum, quæ per mediam regionem Babylonicam fluunt. Suspendere autem citharas in salicibus fluminum Babylonię, nihil est aliud, nisi relinquere instrumenta lætitiæ hominibus huius seculi, qui tãquam arbores infructuosæ irrigantur assidue aquis Babylo-

niæ, & fructum nullum ferunt: ipsi pulsent citharas, ipsi cantent in hoc seculo, quibus manet in alio luctus sempiternus.

Quia illic interrogauerunt nos, qui captiuos duxerunt nos, verba cantionū. III.

Et qui abduxerunt nos: hymnum cātate nobis de canticis Sion. IV.

Non solum ob mœstitiam suspenderunt citharas suas in ramis arborum captiui Iudæi, sed etiam ne obsequerentur Babiloniis audire, & irridere cupientibus sacros hymnos, quos in celebritatibus Domini cantare soliti erant. Vbi notat S. Ioann. Chrysostomus, ex tribulatione illa Iudæos factos esse meliores, id est, magis religiosos, & magis timentes Deum. antea siquidem ridebant Prophetas, imò & occidebant: nunc autem captiui in terra aliena, non audent hymnos sacros gentilium irrisioni exponere. Aiunt igitur, Quoniam illic interrogauerunt nos, qui captiuos duxerunt nos, verba cantionum. i. suspēdimus organa nostra, & nolimus illis vti, ne sacra cātica irrisioni gentilium exponeremus: quia ii, qui nos captiuos duxerunt, illic in sua regione interrogauerunt nos verba cantionum, id est, de verbis cantionum, & dixerunt, qui abduxerunt nos, hymnum cātate nobis de canticis Sion. Per verba cantionum, intelliguntur cantica, id est, verba ad cantum accommodata: quasi dicant, Interrogauerunt nos de canticis nostris, cur videlicet nō caneremus, vt in patria nostra faciebamus. Posset etiam illud, interrogauerunt, verti, rogauerunt, vt sensus sit, Rogauerunt nos verba cantionum. i. petierunt, vt caneremus. Illud autem, Et qui abduxerunt nos, quod in hebræo est, tholalenu, aliqui vertunt, spoliauerunt nos, volētes, תוללנו
א positiū esse more Chaldaico pro, ש
א alii, afflixerunt nos, quasi eiulare fecerunt, à verbo, ialal: sed non video cur non possit verti, Extulerunt nos, quod est idem, cum, א
א asportauerunt nos, vel abduxerunt nos, vt Septuaginta verterunt: nam, thalal, est eleuare, extollere, suspendere. Extollere autem, nō solum significat, tollere in altum, תלל
א Fffff 3 sed